

அறிமுகம்

உலர்வலயத்தைச் சேர்ந்த வடமத்திய மாகாணத்தில் உள்ள புராதன அநுராதபுர நகரமும் அதே வலயத்திற்குட்பட்ட தென் மாகாணத்தில் மாகம நகரமும் நீண்ட காலமாகப் புகழ்பெற்ற நகரங்களாகத் திகழ்ந்தன. அந்நகரங்கள் தோன்றுவதற்கான பின்னணி பற்றி வரலாற்று மூலாதாரங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக அநுராதகாம எனும் பெயரில் கிராமமாக ஒரு காலத்தில் திகழ்ந்த இடத்தை ஒரே இரவில் அநுராதபுர நகராக மாற்றியமைப்பதற்கு பண்டுகாபய மன்னனால் முடியுமாயிருந்தது என மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. கிராமமாக இருந்த ஓரிடம், நகரமாக மாற்றமடைவது பற்றி வரலாற்று மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்படுவது மிகவும் சரியான கருத்துக்களாகும். உண்மையிலேயே நகரம் ஒன்றாக மாற்றப்பட்டது கிராமக் குடியிருப்பு ஒன்றாகும். கிராம குடியிருப்பு ஒன்று நகரக் குடியிருப்பாக வளர்ச்சி பெறுவது மிகவும் நீண்ட காலத்தில் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு நடவடிக்கையாகும். மனிதர்களின் வாழ்க்கை முறை கிராமியத் தன்மையிலிருந்து நகரத் தன்மையாக மாற்றமுறுவதே அங்கு இடம் பெறும் நிகழ்வாகும். அவ்வாறு நடப்பது நீண்ட கால செயற்பாடொன்றின் விளைவாகும். ஒரு வகையில் அச்செயற்பாட்டிற்கு உள்நாட்டில் ஏற்படும் பொருளாதார வளர்ச்சி நேரடியாகப் பங்களிப்புச் செய்யும். மறுபடியும் வெளி நாடுகளுடன் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்படும் வர்த்தகத் தொடர்புகளும் தீர்மானமான செல்வாக்கைச் செலுத்தும். இப்பாடத்தின் மூலம் இலங்கையில் புராதன நகரங்கள் தோன்றலும் அவை சிதைவுறலும் தொடர்பான கருத்துக்கள் விளக்கப்படவுள்ளன.

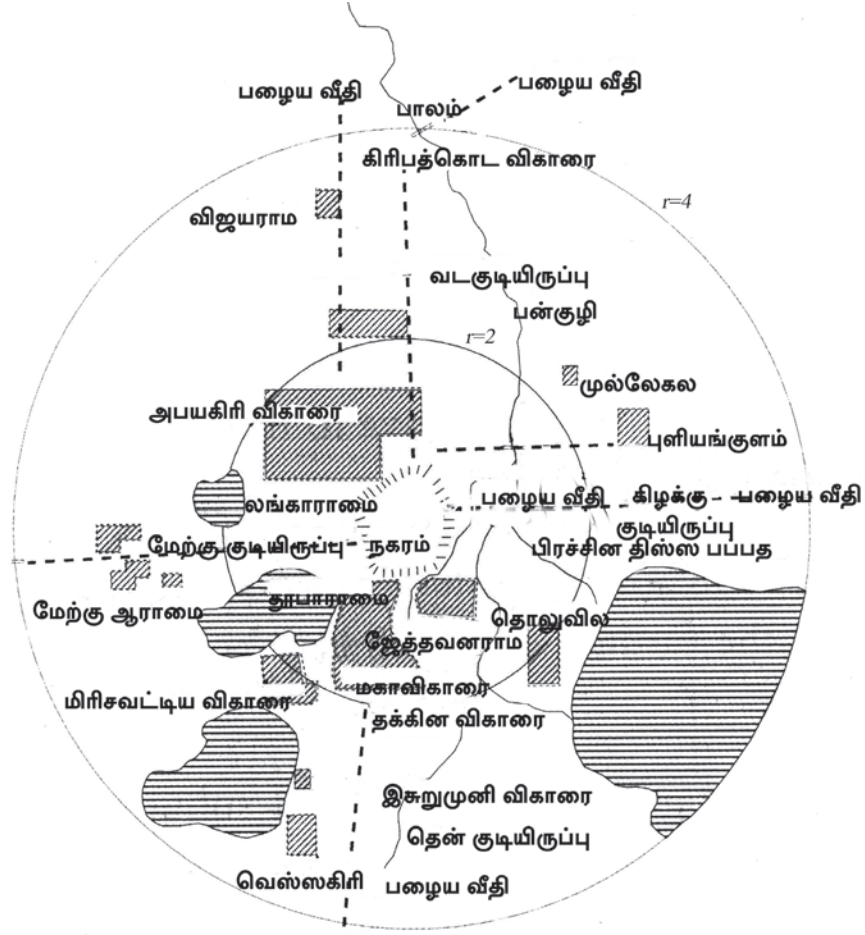
7.1. நகர வாழ்க்கையின் பின்னணி

உலர் வலயத்தைச் சேர்ந்த அநுராதபுரமும் தென்கிழக்கு பகுதியில் அமைந்துள்ள மகாகமையும் கி.மு. 450 ஆம் ஆண்டளவில் அபிவிருத்தியுறுவதற்கான ஆரம்பத் தன்மைகளைக் கொண்டிருந்தன. இதிலிருந்து பெறப்படுவது நகர் ஒன்றிற்குத் தேவையான கட்டடங்கள், நீர்வசதி, பாதைகள் என்பவற்றைக் கொண்டிருந்தன என்பது மட்டுமல்ல, நகரொன்றில் வாழ்வதற்குத் தேவையான வாழ்க்கைத் தரமுள்ள மக்கள் கூட்டமொன்றும் உருவாகியிருந்தது என்பதாகும்.

இந்நாட்டில் வாழ்ந்த புராதன மனிதன் தனது நாடோடி வேட்டைத் தொழிலைக் கைவிட்டு அதற்குப் பதிலாக விவசாயத்தை முதன்மைப்படுத்திய வாழ்க்கைக்குப் பழக்கப்பட்டதற்கான ஆதாரங்கள் கி.மு. 2400 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென இரண்டாம் பாடத்தில் நீங்கள் கற்றுள்ளீர்கள். விவசாயத்திற்குப் பழக்கப்பட்டதால் அக்காலச் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட பிரதான மாற்றமொன்றாக நிரந்தர வாழ்விடத்தைக் குறிப்பிடலாம். நிரந்தர வாழ்விடம் என்பது ஒரே இடத்தில் நீண்ட காலத்திற்கு வாழ்வதாகும். இந்நாட்டு புராதன கிராமங்களின் தோற்றத்திற்கான முக்கிய காரணமாக இது இருந்தது.

இத்தகைய ஆரம்பம் கிராம மக்கள் விவாயத்தையும் மந்தை வளர்ப்பையும் தமது வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனோடு வேட்டையாடலும் இடம்பெற்றது. விவசாயமும் மந்தை வளர்ப்பும் அவர்களது அன்றாடத் தேவைகளை நிறைவு செய்தன.

வரட்சி, வெள்ளம், கால்நடைகளிடையே பரவும் தொற்று நோய்கள் போன்ற இயற்கையினால் ஏற்படும் இடைஞ்சல்களுக்கு முகங்கொடுத்து, அதை எதிர்கொண்டு வாழ்வதற்கு இவ்விரு தொழில்களிலும் ஈடுபட்டிருந்த மக்களால் முடியுமாயிருந்தது. இதனால் இவர்களது வாழ்க்கை இணக்கமான அமைதித் தன்மையைக் கொண்டிருந்தது.

வரைபடம் : 7.1 புராதன அநுராதபுர நகரின் திட்டவரைபடி

நீண்ட காலமாக விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்த மையால் அந்தந்தக் குடியேற்றங்களில் வாழ்ந்த மக்களிடையே துலக்கமான வேறுபாடுகள் ஏற்படுவதற்கான பண்புகள் வெளித்தெரிய ஆரம்பித்தன. அது விவசாயம் செய்த நிலத்தின் தன்மை, விவசாயத்தை மேற்கொள்வதில் காணப்பட்ட நுட்பமான அறிவாற்றல் போன்ற பல்வேறு நடத்தைகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டன.

போதியளவு நீர் கிடைக்கின்ற வளமான நிலத்தில் பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபடும் விவசாயிகளுக்கு நல்ல விளைச்சல் கிடைக்கப்பெற்றதுடன், அத்தகைய வளம் இல்லாத நிலத்தில் பயிரிட்டோருக்கு வருடம் முழுவதும் வாழ்க்கைத் தேவைக்குப் போதுமான விளைச்சலைப் பெற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை. விளைச்சல் சிறப்பாக அமைந்த நபர்களுக்கு வருடம் முழுவதும் பயன்படுத்தி விட்டு எஞ்சியிருக்கும் தானியங்கள் கையிருப்பில் இருந்தன.

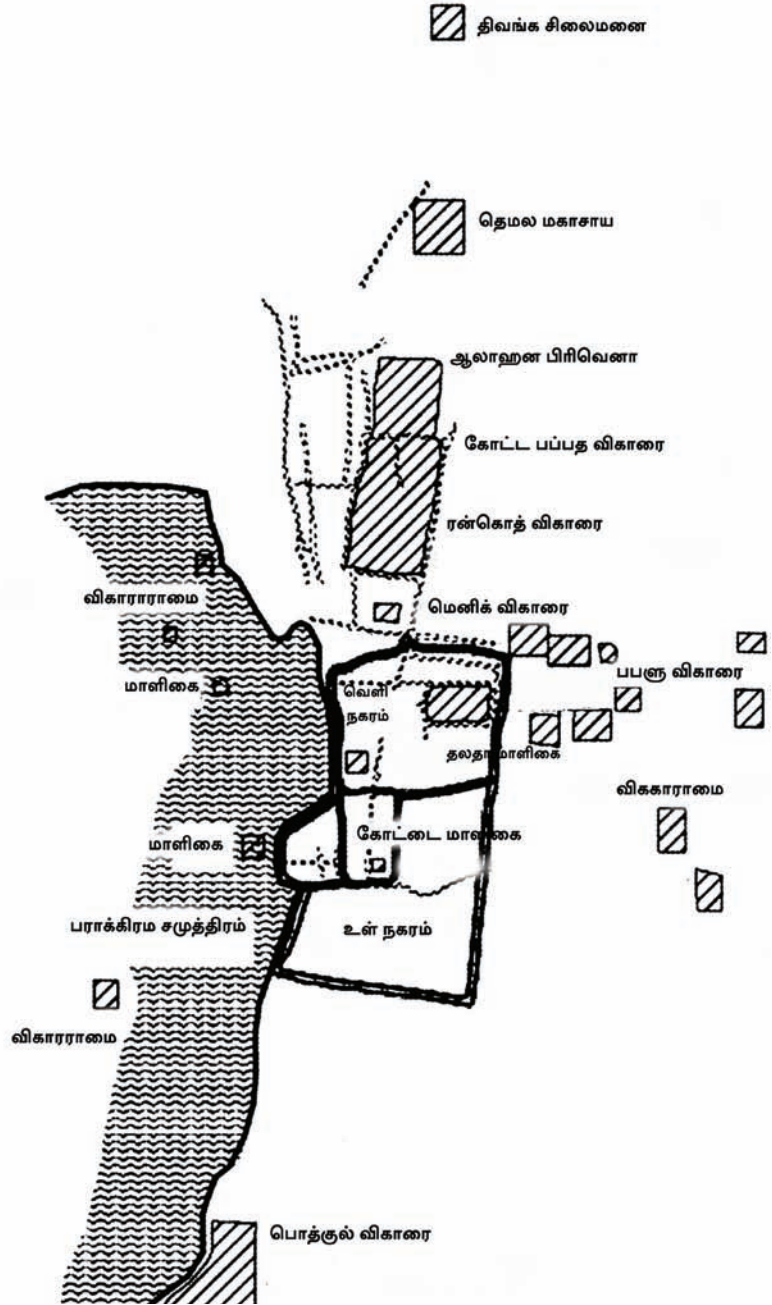
இது மிகை உற்பத்தி எனக் குறிப்பிடப்படும். சமூக மொன்றில் மிகை உற்பத்தி காணப்படும்போது அவ்வுற்பத்தியின் உடைமையாளர்கள் கூட்டம் ஒன்று உருவாவது, சமூகத்தின் பொருளாதாரத்தில் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு வழி வகுத்தது. இவ்வாறான உற்பத்திக்குச் சொந்தக் காரர்கள் புராதன சமூகத்தில் வாழ்ந்தார்கள் என்பதைக் காண்பிப்பதற்கான ஓர் உதாரணம் “ஜாதக அட்டகதா” நூலில் காணப்படுகின்றது.

அதில் கூறப்பட்டுள்ளபடி ஒரு போகத்தில் போதியளவு அறுவடை கிடைக்காத விவசாயி ஒருவர் அக்கிராமத்தின் தலைவனை அணுகி அடுத்த போகத்தில் திருப்பித் தரும் வாக்குறுதியின் பேரில் நெல் மூட்டை ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளான். “ஜாதக அட்டகதா”வில் கூறப்பட்டுள்ள இச்செய்தி எமது புராதன சமூகத்தில் முன்னர் குறிப்பிட்ட சமூக மாற்றம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தமைக்கான மிகப் பொருத்தமான ஒரு தகவலாகும்.

ஒரு புறம் விவசாய நடவடிக்கை தடைப்பட்டுப் போனமையால் ஏழ்மையுற்ற விவசாயி பற்றியும் மறுபுறம் அவருக்கு உதவக் கூடிய மிகை உற்பத்தியைக் கொண்டவர்கள் பொருளாதார அமைப்பில் இருந்தமை பற்றியும் இதன் மூலம் அறியக் கூடியதாயுள்ளது.

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மூலாதாரத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருந்த மிகை உற்பத்தியைக் கொண்டிருந்தவர் கிராமத் தலைவர் ஒருவர் என்று குறிப்பிடப்பட்டதிலிருந்து எம்மால் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய முக்கியமான விடயம் ஒன்றுள்ளது. அதாவது அவருக்கு தலைமைப் பதவியைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான பிரதான தகுதி அவர் பொருளாதார ரீதியில் தன்னிறைவு அடைந்திருந்தமையாகும்.

பொருளாதார நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பணக்காரர்களும் ஏழைகளும் என்று பிரிவுபடுவதனை சமூக சமநிலையின்மை என்று குறிப்பிடுவர். நகரங்கள் உருவாவதற்கான அடிப்படையான செயற்பாடாக அமைந்தது இவ்வாறான சமூக வேறுபாடாகும்.

வரைபடம் 7.2. புராதன பொலன்னறுவை நகரத்திட்டம்

7.2 முதலாவது நகராக்கம்

கி.மு.450 அளவில் எமது நாட்டில் சமூக ஏற்றத்தாழ்வு ஓரளவுக்குப் பூரண நிலை அடைந்திருந்தது. அக்கால கட்டத்தில் மிகை உற்பத்தியைக் கொண்டிருந்த பிராந்தியப் பிரபுக்கள் பெருந்தொகையினர் உலர் வலயம் முழுவதும் பரந்து காணப்பட்டனர் என்று ஆரம்பக் கால கல் வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுக்களில் பருமக என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தோர் தொகை எண்ணிக்கையில் பெருந்தொகையினராக இருந்தனர்.

இப்பிரபுக்கள் ஒரே குடும்ப அமைப்பைக் கொண்டிருந்தனர். இப்பிரபுத்துவ குடும்பங்கள் தத்தமது குடும்பங்களின் அந்தஸ்தை வெளிக் காட்டும் ஒரு செயலாக, வெளிநாடுகளில் இருந்து தருவிக்கப்பட்ட மட்பாண்டங்கள், மணிகள் பயன்படுத்தப்பட்டமை கண்டறியப்பட்டுள்ளது. அநுராதபுரம், திஸ்ஸ மகாராமய ஆகிய பழைய நகரங்களில் செய்த அகழ்வுகளில் வெளி நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மட

உரு .7.1. பாழடைந்து, காடடைத்து காணப்படும் தூபாராம தூபி, நகரம் வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர் இவ்வாறான கட்டடங்கள் அனைத்தும் பாழடைந்தன. இப்படம் அண்மைக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட புனர் நிர்மாணத்திற்கு முன்னர் எடுக்கப்பட்டது.

பாண்டங்கள், மணிகள் என்பன கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறான பரிமாற்றம் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்துடன் கொண்டிருந்த தொடர்பின் விளைவாகும். இந்து சமுத்திரத்தில் அப்போது இடம்பெற்று வந்த வெளிநாட்டு வர்த்தகத்துடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டதனால் பெருந்தொகைப் பணம் நாட்டினுள் வந்தது. உற்பத்தி மிகையைக் கொண்டிருந்த சிறு கூட்டத்தினர், வாழ்க்கைப் பிரச்சினை இன்றி தமது வாழ்வை ஆடரம்பரமாக நடத்திச் செல்வதற்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. நாட்டினுள் பெருகிய வருமானத்தைக் நிர்வகிப்பதற்கான தேவை ஒன்று ஏற்பட்டதால் நிர்வாகப் பொறி முறையொன்றின் அவசியம் உணரப்பட்டது. மேலதிக உற்பத்திக்குச் சொந்தக்காரர்களான பிரபுக்கள் முறையாகத் திட்டமிடப்பட்ட குடியிருப்புகளில் ஒன்றுப்பட்டனர். வீதிகள், சந்தைகள், வணக்க வழிபாடுகளுக்கான கட்டடங்கள், அழகான பூங்காக்கள், பாதுகாப்பு மதில்கள், நீர்த்தேக்கங்களைக் கொண்டிருந்த

இவ்வாறான குடியிருப்புக்கள் நகரம் என்று குறிப்பிடப்பட்டன. புராதன அநுராதபுர நகரத்தை அவ்வாறு திட்டமிட்ட முறையில் பண்டுகாய மன்னன் நிர்மாணித்ததாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதில் இருந்து இது உறுதியாகின்றது.

கிராமத்தின் விவசாயிகள் உற்பத்திசெய்த உணவு மற்றும் விலங்குணவுகள் மூலம் கிராமங்கள் தன்னிறைவுற்றுக் காணப்பட்டதுடன் உலோகக் கைத்தொழில் மற்றும் நீர்ப்பாசனத் தொழினுட்பம் உள்ளிட்ட பல்வேறு கைத்தொழில்களிலும் நீண்ட காலம் வினைத்திறனுடன் மக்கள் செயல்பட்டு வந்தமை காரணமாக சுமார் 1400 ஆண்டு காலமாக அநுராதபுரம் இலங்கையின் தலை நகரமாக சிறப்புடன் திகழ்ந்தது. தென் பகுதியில் அமைந்திருந்த மாகம் நகரமும் அப்பிரதேசத்தின் கலாசாரத்தைக் காட்டும் கண்ணாடியாகத் திகழ்ந்தது.

கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் இந்து சமுத்திரத்தில் நடைபெற்று வந்த சர்வதேச வர்த்தகம் அராபிய வர்த்தகர்களின் கைகளுக்கு மாறியது. இந்து சமுத்திர வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் உலகின் கவனத்தைப் பெற்றிருந்த இந்து சமுத்திரத்தின் மேற்குப் பகுதியின் வர்த்தக நடவடிக்கைகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டதுடன் அதில் தென்கிழக்கு ஆசியாவும் தென் சீனாவும் இணைந்து கொண்டன.

கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் இந்து சமுத்திர வர்த்தகம் சமுத்திரத்தின் கிழக்குப் பகுதியை மையமாகக் கொண்டு செயற்பட்டது. இம்மாற்றத்தால் ஏற்பட்ட நன்மைகளை இலங்கை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமாயின் கிழக்குக் கரையில் உள்ள துறை முகங்களை இயங்கச் செய்வதன் ஊடாக அத் துறைமுகங்களுடாக நாட்டுக்குக் கிடைக்கும் வருமானத்தை நிர்வகிக்கவும் அதனுடாக நாட்டுக்குள் பிரவேசிக்கும் பல்வேறு நபர்களினால் பாதுகாப்பு தொடர்பாக ஏற்படும் அச்சுறுத்தல்களைத் தடுத்துக் கொள்வதற்காகவும் கிழக்குக் கரைக்கு சமீபமாக உள்ள தலைநகரமொன்றே ஆட்சி நிர்வாகத்தை மேற்கொள்ளப் பொருத்தமானது என்பதை தூர நோக்குடைய ஆட்சியாளர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தனர். முதலாம் விஜயபாகு மன்னன் தனது நிர்வாகத் தலைநகரமாகப் பொலன்னறுவையைத் தெரிவுசெய்வதில் இக்காரணம் நேரடியாகச் செல்வாக்கு செலுத்தியுள்ளமை தெரிகின்றது.

முதலாம் விஜயபாகுவிற்குப் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த முதலாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின்

உரு 7.2. பொலன்னறுவை லங்காதிலக சிலைமனை அண்மைக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப் பட்ட புனர் நிர்மாணத்திற்கு முன்னர் இருந்த நிலை. பொலன்னறுவையின் வீழ்ச்சியின் பின்னர் இவைகள் காடடைந்தன.

ஆட்சிக் காலத்தில் நிலவிய சமூக நிலை, வெளி நாட்டுத் தொடர்பு என்பன பற்றி பரிசீலிக்கும் போது தென்கிழக்காசியாவின் வர்த்தகத் தொடர்பு, அக்கால இலங்கையின் அரசியல், சமய, பொருளாதாரத் துறைகளில் எவ்வாறான பாதிப்பினைச் செலுத்தியுள்ளது என்பது தெளிவாகும். சூளவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படுவதன்படி முதலாம் விஜயபாகு மன்னனின் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த அரசர்கள் பர்மா, கம்போடியா முதலிய தென்கிழக்காசிய நாட்டு அரச குலப் பெண்களைத் திருமணம் செய்துள்ளனர். பொலன்னறுவைக் காலப் பகுதியில் அந்நாட்டில் உருவான கட்டட சிற்பக் கலைப் படைப்புகளில் அதாவது புத்தர் சிலைகளிலும் சமயக் கட்டடங்களிலும் தென்

கிழக்காசிய நாடுகளின் கலைப் பண்புகள் தெளிவாக வெளிப்படுகின்றன. பொலன்னறுவை கல்விகாரை புத்தர் சிலை, சத்மஹல் பிரசாதய எனும் ஏழுக்கு மாளிகை என்பன இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும்.

7.3 பொலன்னறுவை இராசதானி வீழ்ச்சியடைதல்

அநுராதபுர இராசதானியின் இறுதி ஆட்சியாளனான ஐந்தாம் மஹிந்த மன்னனின் காலத்தில் நிகழ்ந்த சோழ ஆக்கிரமிப்பினால் அவ்விராச்சியம் வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர் முதலாம் விஜயபாகு மன்னன் சோழரிடமிருந்து நாட்டை மீட்டு பொலன்னறுவையைத் தலைநகராகக் கொண்டு முழு நாட்டையும் ஒருகுடையின் கீழ் ஆட்சி செய்தான். முதலாம் விஜயபாகு மன்னனின் மறைவையடுத்து ஏற்பட்ட சிம்மாசன உரிமைப் போராட்டம் காரணமாக ஏற்பட்ட ஆட்சி உறுதியின்மையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து மீண்டும் நாட்டை ஒற்றுமைப்படுத்தியவன் முதலாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனாவான். இவன் பொலன்னறுவை நகரை அபிவிருத்தி செய்ததுடன் நாடளாவிய ரீதியில் நீர்ப்பாசன நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு மீண்டும் இலங்கையில் செழிப்பான யுகம் ஒன்றை உருவாக்கினான். ஆயினும் அம்மன்னனின் மறைவையடுத்து ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பநிலை காரணமாக பொலன்னறுவை இராசதானி வீழ்ச்சியை நோக்கி நகர்ந்ததை அவதானிக்க முடிகின்றது. முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் பின்னர் உறுதியான ஒன்பது வருட ஆட்சியை மேற்கொண்டவன் நிஸ்ஸங்கமல்லன் மட்டுமே. இவ்வாறு பொலன்னறுவை இராசதானி படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்தமைக்கான காரணங்கள் பலவாகும்.

1. பலவீனமான மன்னர்கள் ஆட்சிபீடம் ஏறியமை முதலாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின் மரணம் சம்பவித்த கி.பி 1186 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பொலன்னறுவை வீழ்ச்சியடைந்த கி.பி. 1215 ஆம் ஆண்டு வரையிலான 29 வருட காலப்பகுதியில் பன்னிரண்டு ஆட்சியாளர்கள் பதவி வகித்துள்ளனர். அவர்களுள் நிஸ்ஸங்கமல்லன் மன்னனின் 9 ஆண்டு கால ஆட்சி தவிர்ந்த ஏனைய ஆட்சியாளர்களின் காலப்பகுதி மிகக் குறுகியதாகும். இதிலிருந்து தெளிவாவது யாதெனில் அவ்வாட்சியாளர்களால் அரசியல்

உறுதித் தன்மையைப் பேண முடியவில்லை என்பதாகும். இது பொலன்னறுவையின் வீழ்ச்சிக்கு முக்கியமான காரணியாகும்.

2. கலிங்க, பாண்டிய வம்சங்களிடையே ஏற்பட்ட ஆட்சியதிகாரப் போராட்டம்

முதலாம் விஜயபாகு மன்னனின் மறைவையடுத்து இலங்கையிலிருந்த கலிங்க வம்சத்தவருக்கும் பாண்டிய வம்சத்தவருக்கும் இடையில் அதிகாரப் போராட்டம் உக்கிரமடைந்தது. கலிங்க வம்ச ஆதரவாளர்கள் அந்த வம்சத்தவர்களை ஆட்சி பீடமேற்ற முயற்சித்தனர். எனவே கலிங்க வம்ச ஆட்சியாளனான நிஸ்ஸங்கமல்லன் மன்னனின் மறைவையடுத்து அவனது சகோதரியின் மகனும் சோடகங்களின் சகோதரனுமான சாகசமல்லன் மற்றும் நிஸ்ஸங்கமல்லனின் மனைவியான கல்யாணவதி என்பவர்கள் இடையிடையே ஆட்சி பீடமேறினர்.

3. பொருளாதார வீழ்ச்சி

நிஸ்ஸங்கமல்லன் மன்னனின் மறைவையடுத்து பலவீனமான மன்னர்கள் ஆட்சிபீடமேறியமையாலும் அவர்களால் அரசியல் உறுதித் தன்மையை பேண முடியாமையாலும் அவர்களால் குளங்கள், கால்வாய்கள் உள்ளிட்ட நீர்ப்பாசனக் கட்டமைப்பை பராமரிக்க முடியாமற் போனமையை அறியமுடிகின்றது. அரசியல் குழப்பம் நிலவிய இக்காலப்பகுதியில் பிரதேச நிர்வாகமும் சீர் குலைந்திருக்கலாம். எனவே விவசாயமும் விவசாய நடவடிக்கைகளும் நலிவடைந்ததால் பொருளாதாரநிலை வீழ்ச்சி கண்டதுடன் அது இராசதானியின் வீழ்ச்சிக்கும் காரணமாக அமைந்தது.

4. கலிங்க மாகனின் ஆக்கிரமிப்பு

பொலன்னறுவை இராசதானியின் வீழ்ச்சிக் கான உடனடிக்காரணம் கலிங்க மாகனின் ஆக்கிரமிப்பாகும். கலிங்க நாட்டிலிருந்து மாகன் என்பவன் பாரிய படையணி ஒன்றுடன் கி.பி. 1215 ஆம் ஆண்டு இலங்கையை ஆக்கிரமித்தபோது நாட்டில் காணப்பட்ட பலவீனமான அரசியல் நிலைமை காரணமாக அதற்கு முகங்கொடுப்பதற்கு இலங்கையரால் முடியாதிருந்தது. எனவே பொலன்னறுவை உட்பட இராசரட்டையை மாகனின் படையினர் முற்றுகையிட்டனர். மாகனின் அழிவு நாச வேலைகளின் விளைவாக தலைநகரான பொலன்னறுவை மட்டுமல்லாது

1500 ஆண்டு காலம் நின்று நிலைத்த இராச ரட்டையின் நீர் வள நாகரிகமும் நிர்மூலமானதைக் காணமுடிகின்றது.

மாகனின் ஆக்கிரமிப்பினால் ஏற்பட்ட அழிவு நாசத்தை மகாவம்சம் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் மக்களைக் கட்டிவைத்து வதைத்து அவர்களது செல்வங்களைச் சூறையாடி அம்மக்களை ஏழைகளாக்கினர். புத்தர் சிலைகளை உடைத்தெறிந்தனர். விகாரைச் சொத்துக்களை கொள்ளையடித்தனர். பக்தர்களைத் தாக்கினர். சிறுவர்களையும் அடித்துத் துன்புறுத்தினர்.”

இவ்வாறு மாகனின் படைகள் மேற்கொண்ட அழிவு நாச வேலைகளால் இராசரட்டை மக்களின் வாழ்க்கைக்கும் சொத்துக்களுக்கும் பாதுகாப்பு இல்லாமல் போனது.

எனவே தொல்லைகளுக்காளான பௌத்த பிக்கு களும் பொது மக்களும் பாதுகாப்புக் கருதி உருகுணைரட்டை எனும் தென்பகுதிக்கும் மாயா ரட்டை எனும் மேற்குப் பகுதிக்கும் புலம் பெயர்ந்தனர். இதனால் இராசரட்டையின் பல பகுதிகளும் சனசந்தடியற்ற நிலையை அடைந்தன. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் தினமும் வணங்கி வழிபட்டு வந்த ருவன்வெலிசாய, அபயகிரி, ஜேத்தவனராமய முதலிய விகாரைகள் காடுகளாக மாறின. இராசரட்டையின் சனச்செறிவான நகரங்கள் பலவும் சிதைவுகளாகவும் எச்சங்களாகவும் மாறின.

புராதன நகரங்களின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள் :

- எதிரிகளின் ஆக்கிரமிப்பு.
- மத்திய அரச நிர்வாகம் சீர்குலைந்தமை.
- பாதுகாப்பு இல்லாமல் போனமை.
- வர்த்தகமும் போக்குவரத்தும் தடைப்பட்டமை.
- மக்கள் வேறு இடங்கள் நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்தமை.

7.4 இரண்டாவது நகரமயமாக்கம்

உலர்வலய நகரங்களும் அவற்றின் செழிப்புத் தன்மையும் வீழ்ச்சியடைந்ததைத் தொடர்ந்து குறுகிய காலத்தில் உலர் வலயத்திற்கு வெளியே குறிப்பாக தென்மேற்குப் பிரதேசத்தில் சில நகரங்கள் உருவானதைக் காணமுடிகின்றது. இது மற்றுமொரு நகரமயமாக்கத்தின் பிரதிபலிப்பாகும். அரசியல் அதிகாரம் பன்முகப்படுத்தப்

பட்டமையால் நிர்வாக மையங்கள் சமகாலத்தில் செயற்பட்டமை, புதிய துறைமுகங்கள் வளர்ச்சியடைந்தமை, இலக்கியங்கள் எழுச்சியடைந்ததைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற அறிவு மறுமலர்ச்சி என்பன இரண்டாவது நகரமயமாக்கத்தை அறிமுகம் செய்வதற்குப் போதிய அடிப்படைகளாக அமைந்துள்ளன. புதிய வர்த்தக தொடர்பு வலையமைப்பு உருவாதலும் அதனூடாக வியாபார நடவடிக்கைகள் விரிவடைந்ததும் இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட நகரவிருத்தியில் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய மற்றுமொரு முக்கிய நோக்கமாகும்.

இரண்டாம் நகரமயமாக்கல் செயற்பாட்டின்போது உருவான நகரங்களை அதற்கு முன்னைய காலத்தில் நிலவிய மகா நகரங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் தெரியும் வேறுபாடு யாதெனில், இரண்டாம் நகராக்கத்தின்போது வளர்ச்சியடைந்த நகரங்களின் திட்ட வரைபடங்கள், முன்னைய நகரத் திட்ட வரைபடங்களில் காணப்பட்ட கேத்திரகணித பொறிமுறைத் தன்மையின்றிக் காணப்பட்டமையாகும். நகரங்களின் அளவை ஒப்பிடும்போதும் இந்நகரங்கள் அனுராதபுரம், பொலன்னறுவை அளவு பெரியவனவாகக் காணப்படவில்லை. இவ்வேறுபாட்டிற்கான காரணம் இரண்டாம் நகரமயமாக்கல் காலத்தில் இலங்கை அரசியலில் காணப்பட்ட அதிகாரப் பரவலாக்கமாக இருக்கலாம் என்று துறைசார் அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

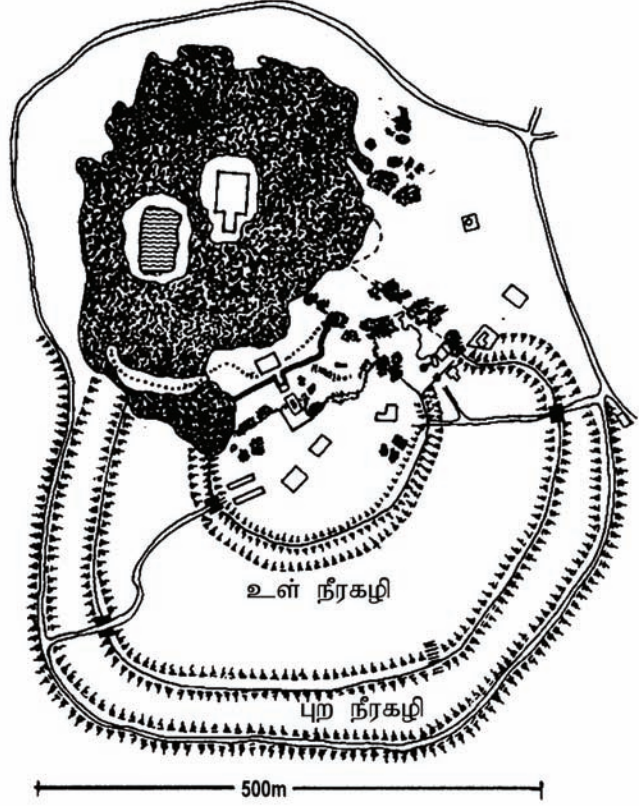
7.4.1 தம்பதெனியா

கி.பி.1215 இல் பொலன்னறுவை இராசதானி வீழ்ச்சியடைந்ததில் இருந்து 1232 இல் தம்பதெனியா தலைநகராகும் வரையுமான காலப்பகுதி இலங்கையின் வரலாற்றில் குழப்பகரமானதாகும். நாட்டின் தலைநகரம் எதிரியின் கைகளில் அகப்பட்டிருந்த கஷ்டமான அக்கால கட்டத்தில் சில தேசியத் தலைவர்கள் பாதுகாப்பு அரண்களை அமைத்து அங்கிருந்தவாறு புத்த சாசனத்தையும் நாட்டையும் பாதுகாத்து வந்ததாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது. யாப்பகுவ மலைக்குன்றின் உச்சியில் கோட்டை கட்டி அப்பகுதியைப் பாதுகாத்த சுப தளபதி, உருகுணைரட்டையில் கோவிந்த மலையில் பாதுகாப்பு அரணமைத்து எதிரிகள் தென் பகுதியில் பிரவேசிப்பதைத் தடுத்த புவனேகபாகு ஆதிபாதன் (இளவரசன்) மற்றும் மஹியங்கனைக்கு அண்மையில் மினிப்பே எனும் இடத்தில் மகாவலி கங்கைக் கரையிலமைந்த

மலைப் பகுதியில் கோட்டை கட்டியிருந்த சங்க தளபதி என்போர் அவர்களுள் பிரதானமானவர்களாவர்.

கி.பி.1232 ஆம் ஆண்டு மூன்றாம் விஜயபாகு மன்னனே தம்பதெனியாவைத் தலைநகராக மாற்றினான். இராசரட்டையின் அரச குடும்பத்தினருடன் இம்மன்னனுக்கிருந்த உறவு முறையைப் பற்றிய ஆதாரங்கள் இல்லை. இம்மன்னன் ஆரம்ப காலத்தில் வன்னித் தலைவனொருவனாகச் செயற்பட்டு வந்ததாக மூலாதாரங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வன்னி என்பது இராசரட்டையின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் உருவான பிரதான பிரதேச ஆட்சி அலகொன்றாகும். எனவே, ஆரம்ப காலத்தில் பிரதேச ஆட்சியாளனாக இருந்த விஜயபாகு மாயரட்டையின் எதிரிகளைத் துரத்தித் தம்பதெனியாவைத் தலைநகராக உருவாக்கியமை தெரிய வருகின்றது. பொலன்னறுவை வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்புக்கு உட்பட்டபோது புத்தரின் புனித தந்தாது மற்றும் பாத்திர தாதுகளைப் பௌத்த பிக்குகள் பாதுகாப்புக் கருதி கொத்மலையில் ஒழித்து வைத்திருந்தனர். மூன்றாம் விஜயபாகு மன்னன் பெலிகலையில் தலதா மாளிகை அமைத்து கொத்மலையிலிருந்த புனித சின்னங்களைக் கொண்டு வந்து பிரதிஷ்டை செய்தான். புனித தந்தாது விஜயபாகுவிற்கு உரிமையானதிலிருந்து பொது மக்கள் அவனை இலங்கையின் அரசனாக ஏற்றுக் கொண்டனர். எனவே தம்பதெனிய நகரமும் முக்கியத்துவம் பெற்றது. களனி விகாரையைப் புனர்நிர்மாணம் செய்தமை, தம்பதெனியாவில் விஜயசுந்தாராமய விகாரையைக் கட்டியமை, உப சம்பதா சடங்கை நிகழ்த்திப் புத்த சாசனத்தைத் தூய்மைப்படுத்தியமை, அழிந்து போன பௌத்த சமய நூல்களை மீண்டும் எழுதுவித்தமை, முதலிய பல்வேறு சமய, தேசிய சேவைகளை விஜயபாகு மன்னன் மேற்கொண்டான்.

வயது முதிர்ந்த பருவத்தில் ஆட்சி பீடமேறிய இம்மன்னன் நான்காவது ஆட்சி வருடமான கி.பி. 1236 இல் மரணமடைந்தான்.

வரைபடம் 7.3. பழைய யாப்புகுவ நகரத் திட்டம்

இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் (கி.பி. 1236 - 1270)

மூன்றாம் விஜயபாகு மன்னனுக்குப் பராக்கிரமபாகு, புவனேகபாகு எனும் இரு பிள்ளைகள் இருந்தனர். மன்னனின் மறைவுக்குப் பின்னர் மூத்தவனான பராக்கிரமபாகு கி.பி. 1236 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு எனும் பெயரில் அரசனானான். இவன் சிறு பராயத்திலே சிறந்த கல்வியைப் பெற்றிருந்தான். சங்கரக்கித மகாதேரர் தலைமையிலான பௌத்த பிக்குகளிடம் கல்வியைப் பெற்றிருந்த மன்னன் கல்வியறிவு கொண்ட பண்டிதனாகத் திகழ்ந்தான். எனவே இம் மன்னன் "கலிகால சாகித்ய சர்வக்ரு பண்டிதன்" எனும் புகழ் நாமத்தைப் பெற்றான். இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் எழுதிய "கவிசிலுமின்" எனும் காவிய நூல் இன்றும் நிலைத்திருக்கின்றது.

இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு ஆட்சிக்கு வரும் போதும் இலங்கை எதிரிகளின் ஆக்கிரமிப்பில் இருந்து விடுபட்டிருக்கவில்லை. அதேபோன்று புதியதொரு வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்புக்கும்

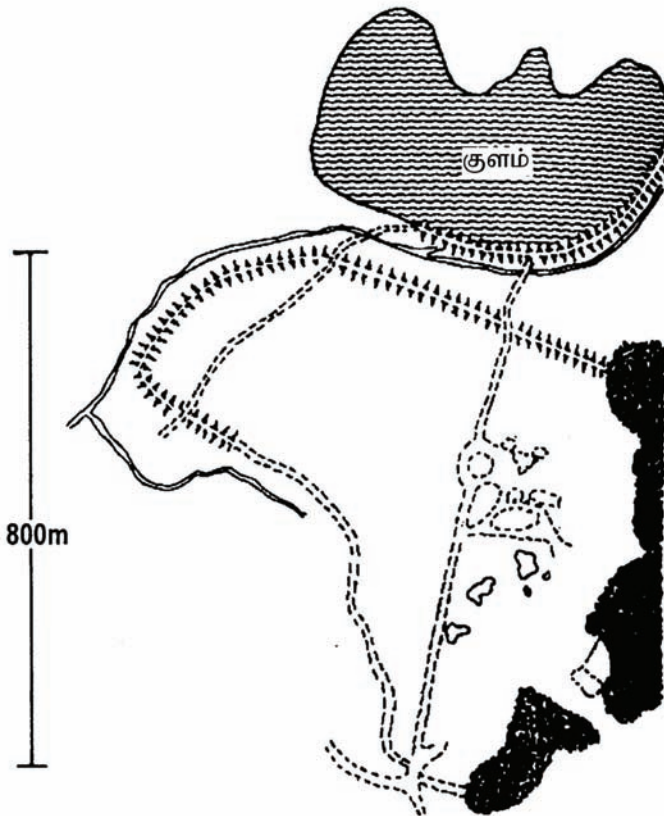
மன்னன் முகங்கொடுக்கவேண்டியிருந்தது. ஆயினும் அவன் ஒரு அறிவாளியாகவும் கல்வி மானாகவும் திகழ்ந்தமையால் அச்சவால்களை வெற்றிகரமாக முறியடித்தான்.

இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் கலிங்க மாகனுடன் போர் செய்வதற்குத் தயாராகவிருந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவனது பதினோராவது ஆட்சி வருடமான கி.பி. 1247 இல் சந்திரபானு எனும் ஜாவா நாட்டு ஆக்கிரமிப்பாளன் பெரும்படையுடன் இலங்கைக்கு வந்திறங்கினான். அதுவரை காலமும் இந்தியாவிலிருந்தே இலங்கைக்கு வெளிநாட்டுப் படையெடுப்புகள் நிகழ்ந்ததுண்டு. ஆனால் சந்திரபானு தென்கிழக்காசியாவின் மலாயா குடா நாட்டின் வட பகுதியைச் சேர்ந்தவனாவான். அக்காலப் பகுதியில் அது ஒரு பௌத்த நாடாகத் திகழ்ந்தது.

எனவே சந்திரபானு பௌத்த புனித சின்னங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்கிலேயே வந்திருக்கலாம். கி.பி. 1247 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின் படையினர்

சந்திர பானுவின் படையினரைத் துரத்தியடித்தனர். இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் எதிர் கொண்ட மாபெரும் சவாலாயமைந்தது மாகனின் ஆட்சியில் இருந்து இராசரட்டையை மீட்பதாகும். 40 வருடங்கள் இராசரட்டையை ஆட்சிசெய்த மாகன் கோட்டைகளை அமைத்து பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்தியிருந்தான். எனவே மாகனுக்கு எதிராகத் திட்டமிட்ட வகையில் தாக்குதலை மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிருந்தது. எனவே மன்னன் தனது படையினர் மூலம் கிழக்காகவும் மேற்காகவும் பொலன்னறுவையைச் சுற்றி வளைத்தான். இதனை முறியடிப்பதற்காக மாகனின் படையினர் தமது கோட்டைகளிலிருந்து பொலன்னறுவையை நோக்கி வந்தனர். இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின் படையினரின் தாக்குதலினால் மாகனின் படை படுதோல்வி அடைந்தது. இந்தப் போர் 1255 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. மாகனிடமிருந்து இராசரட்டையைக் கைப்பற்றியமை 2 ஆம் பராக்கிரமபாகு அடைந்த மாபெரும் வெற்றியாகும்.

முன்னர் தோல்வியடைந்து சென்ற சந்திரபானு இந்தியாவிலிருந்து கூலிப்படையொன்றுடன் கி.பி. 1261 ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் இலங்கை மீது படையெடுத்தான். பாரிய படையுடன் வந்து தம்பதெனியாவை முற்றுகையிட்ட சந்திரபானு புனித தந்த தாது மற்றும் பாத்திர தாதுக்களுடன் ஆட்சியையும் தன்னிடம் ஒப்படைக்குமாறு அரசனை அச்சுறுத்தினான். எனவே இரண்டு படையினரிடையேயும் பாரிய யுத்தமொன்று மீண்டும் நடைபெற்றது. இப்போரின் போது தென்னிந்தியாவின் பாண்டியப் பேரரசிடமிருந்து இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனுக்குப் படை உதவி கிடைத்ததாக அறிய முடிகின்றது. இப்போரின் போது எதிரிப் படை படுதோல்வி அடைந்ததோடு சந்திரபானுவும் கொல்லப்பட்டான். இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் எதிரிகளிடமிருந்து நாட்டை மீட்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட நேர்ந்தமையால் தேவபதிராஜ எனும் அமைச்சரின் உதவியுடன் பொருளாதார சமய கல்வித் துறைகளில் பாரிய வளர்ச்சிகாணும் வகையில் செயற்பட்டான்.

வரைபடம். 7.4. பழைய குருணாகல் நகர அமைப்பு

7.4.2 யாப்புகுவ

கி.பி.1270 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின் மறைவைத் தொடர்ந்து அவரது மகன் விஜயபாகு அரசனானான். போசத் விஜயபாகு எனும் பெயரில் புகழடைந்த இம்மன்னனின் ஆட்சிக் காலம் இரண்டு வருடங்களாகும். அரச மாளிகையில் ஏற்பட்ட இராணுவ சதியொன்றின் மூலம் இம்மன்னன் கொல்லப்பட்டான். அதனையடுத்து நான்காம் விஜயபாகு மன்னனின் சகோதரனான புவனேகபாகு இளவரசன் சதிகாரர்களை முறியடித்து கி.பி. 1272 இல் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். இவன் முதலாம் புவனேகபாகு எனும் பெயரில் அழைக்கப்பட்டான். இம்மன்னன் எதிர்கொண்ட பல சவால் களை வெற்றிகரமாக முறியடித்தான். முதலாம் புவனேகபாகு ஆட்சிபீடமேறிய ஆரம்பத்தில் வன்னித் தலைவர்கள் சிலர் மன்னனை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்தனர். இதே காலப்பகுதியில் தென்னிந்திய படையெடுப்புக்கள் சிலவற்றிற்கும் மன்னன் முகங்கொடுக்க நேரிட்டது. அதில் ஒன்று காலிங்கராயர் எனும் தளபதியின் படையெடுப்பாகும். சோடகங்கள் எனும் தளபதியின் படையெடுப்பும் அடுத்து இடம் பெற்றது. இந்த ஆக்கிரமிப்புகளை வெற்றிகரமாக முறியடித்த இம்மன்னன் தம்பதெனியாவில் சில காலம் இருந்தபின்னர் பாதுகாப்புக் கருதி யாப்புகுவ எனும் கோட்டையைத் தனது தலைநகராக்கிக் கொண்டான்.

முதலாம் புவனேகபாகு மன்னன் வெளிநாடு களுடன் வர்த்தகத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினான். இம்மன்னனால் எகிப்துக்கு அனுப்பப்பட்ட வர்த்தகத் தூதுக் குழுவினர் கி.பி. 1283 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் கெய்ரோ நகரில் வைத்து எகிப்திய சுல்தானால் வரவேற்கப்பட்டதாக அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. அடுத்த ஆண்டில் கி.பி. 1284 இல் புவனேகபாகு மரணமடைந்தான்.

முதலாம் புவனேகபாகு மன்னனின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து போசத் விஜயபாகு மன்னனின் மகன் பராக்கிரமபாகு இளவரசனுக்கும் முதலாம் புவனேகபாகு மன்னனின் மகனான இரண்டாம் புவனேகபாகு இளவரசனுக்குமிடையில் ஆட்சியுரிமை தொடர்பான பிரச்சினை ஏற்பட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்

தென்னிந்தியாவில் இருந்து ஆரியச் சக்கரவர்த்தி எனும் குறுநில மன்னன் தலைமையில் வந்த பாண்டிய நாட்டுப் படையினர் இலங்கை வந்து யாப்புகுவ கோட்டையைத் தாக்கி அங்கிருந்த புனித தந்ததாதுவைக் கொண்டு சென்று பாண்டிய மன்னனான குலசேகரனிடம் ஒப்படைத்தனர். அதனையடுத்து மேற்கூறிய போசத் விஜயபாகு மன்னனின் மகனான பராக்கிரமபாகு இளவரசன் பாண்டிய நாடு சென்று மன்னனைச் சந்தித்து உரையாடிப் புனித தந்ததாதுவைப் பெற்றுக்கொண்டு இலங்கை வந்து பொலன்னறுவையிலிருந்து ஆட்சி நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டான். மூன்றாம் பராக்கிரமபாகு எனும் பெயரில் அழைக்கப்படும் இம்மன்னனின் ஆட்சி கி.பி. 1287 - கி.பி. 1293 வரையான காலப்பகுதியைக் கொண்டிருந்தது. 1293 இல் பொலன்னறுவையிலிருந்து இரண்டாம் புவனேகபாகு இளவரசன் மூன்றாம் பராக்கிரமபாகுவை வென்று குருணாகலையைத் தலைநகராக்கக் கொண்டு ஆட்சிசெய்தான்.

7.4.3. குருணாகல்

மேற்கூறிய இரண்டாம் புவனேகபாகு மன்னனே குருணாகலையின் முதலாவது மன்னனாவான். இவன் கி.பி. 1293 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சுமார் ஒன்பது ஆண்டுகள் ஆட்சிசெய்தான். இரண்டாம் புவனேகபாகு மன்னனின் பின்னர் அவனது மகன் நான்காம் பராக்கிரமபாகு எனும் பெயரில் குருணாகல் இராசதானியின் ஆட்சியாளனானான். சரசோதி மாலை எனும் தமிழ் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி அவன் கி.பி. 1302 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிபீடமேறியதாக அறிய முடிகின்றது.

குருணாகலைக் காலத்தில் பௌத்த சமயத்தின் வளர்ச்சிக்கும் கல்வி மற்றும் கலைகளின் வளர்ச்சிக்கும் நான்காம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் பங்களிப்புச் செய்துள்ளான். அதுவரை காலமும் பாளி மொழியிலிருந்த ஜாதகக் கதைப் புத்தகம் ” பன்சிய பனஸ் ஜாதகய ” (550 ஜாதகக் கதைகள்) எனும் பெயரில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளமை இக்காலப் பகுதியில் நிகழ்ந்த சிறப்பான சேவை களுள் ஒன்றாகும். தலதா சிரித், சிங்கள போதி வம்சம், அனாகத்த வம்சம், தலதா பூஜாவலிய முதலிய நூல்களும் இக்காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்டவையாகும். நான்காம் பராக்கிரமபாகு மன்னனுக்குப் பின்னர் மூன்றாம் புவனேகபாகு அல்லது வன்னி புவனேகபாகு மற்றும் நான்காம் விஜயபாகு அல்லது சவுலு விஜயபாகு எனும்

இரு மன்னர்களும் குருணாகலையிலிருந்து ஆட்சிசெய்தனர். இம்மன்னர்களின் ஆட்சி நடவடிக்கைகள் பற்றிய மேலதிக விபரங்கள் கிடைக்கப் பெறவில்லை. ஆயினும் மூன்றாம் புவனேகபாகு மன்னனால் குருணாகலைக் குளம் கட்டப்பட்டதாக நாட்டார் கதைகள் கூறுகின்றன.

7.4.4. கம்பளை இராசதானி

1341 ஆம் ஆண்டு நான்காம் புவனேகபாகு மன்னனால் கம்பளை தலைநகரமாக்கப்பட்டது. இம்மன்னன் குருணாகலையின் இறுதி ஆட்சி யாளான சவுளு விஜயபாகு மன்னனின் மகனாவான். நான்காம் புவனேகபாகு மன்னனின் சகோதரனான ஐந்தாம் பராக்கிரமபாகு என்பவன் சமகாலத்தில் தெடிகமவைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தான். கம்பளை அரசாட்சிக் காலம் ஆரம்பமாகும்போது தெடிகமவுக்கு மேலதிகமாக இன்னும் இரு இராசதானிகள் உருவாகி இருந்தன. ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஆட்சி யாளர்களின் கீழ் யாழ்ப்பாண இராசதானியும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. எனவே கம்பளை இராசதானி பல சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்க நேரிட்டது.

கம்பளை இராசதானிக் காலத்தில் விசேடமான சில பண்புகளைக் காணமுடிகின்றது. கம்பளை அரச குடும்பத்துடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டிருந்த இரு பிரபுக் குடும்பங்கள் காணப்படுவது அதில் சிறப்பம்சமாகும். சேனாலங்காதிகார செனவிரத் குடும்பம் அதில் ஒன்றாகும். சேனாலங்காதிகார செனவி எனும் தளபதி தெடிகம பராக்கிரமபாகுவின் சகோதரியைத் திருமணம் செய்திருந்தார். இத்தம்பதியினரின் மகனே பிற்காலத்தில் மூன்றாம் விக்கிரமபாகு எனும் பெயரில் கம்பளை அரசனானான். ரைகமவில் இருந்த அழகேஸ்வரக் குடும்பம் இரண்டாவதாகும். இக்குடும்பத்தில் நிஸ்ஸங்க அழகேஸ்வர சிறப்பிடம் பெறுகின்றார்.

கம்பளை காலத்தில் தந்தையிடமிருந்து மகனுக்கும் மூத்த சகோதரனிடமிருந்து இளைய சகோதரனுக்கும் என்றிருந்த மரபு ரீதியான அரச உரிமை முறை மாற்றமடைந்தது. அதாவது மாமனாருக்குப் பின்னர் மருமகனுக்கும் அல்லது அரசனின் சகோதரியின் மகனுக்கு என்று அரச உரிமை

மாற்றமடைந்தது. இது தந்தை வழி அரசரிமைக்கு மாற்றமான தாய்வழி அரசரிமையாகும்.

கம்பளை காலத்தில் இபின் பதுதா எனும் அராபிய தேசஞ்சாரி இங்கு வந்ததுடன் இலங்கை பற்றிய குறிப்புகளையும் எழுதி இருப்பதும் முக்கியத் துவம் பெறுகின்றது. கி.பி. 1344 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் சென்ற இபின் பதுதா ஆரியச் சக்கர வர்த்தி ஆட்சியாளர்களின் உதவியைப் பெற்று சிவனொளிபாத மலையை தரிசிக்கச் சென்றார். அவரது அறிக்கையில் ஓரிடத்தில் வெள்ளையானை ஒன்றை வைத்திருந்த அல்கோணர் எனும் பிரதேச ஆட்சியாளன் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் அழகக்கோணார் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவராவார்.

கம்பளை மூன்றாம் விக்கிரமபாகு மன்னனின் ஆட்சிக் காலப்பகுதியில் வடக்கில் ஆட்சி செய்த ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் அதிகாரிகள் கம்பளை இராசதானிக்குரிய சில பகுதிகளில் திறை பெற்றதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இது கம்பளை இராசதானிக்குக் களங்கமாக அமைந்ததுடன் பொருளாதாரத்தையும் பாதித்தது. எனவே அரசனின் பிரதம அமைச்சரான நிஸ்ஸங்க அழகேஸ்வர ஸ்ரீ ஜயவர்தனபுரவில் கோட்டை கட்டி அதில் படையினரைக் குவித்து ஆரியச் சக் கரவர்த்தியின் அலுவலர்களுக்குத் தடை விதித்தார். ஆரியச்சக்கரவர்த்தி கம்பளையை ஆக்கிரமித்தபோது அழகேஸ்வரரின் படை அதனை முறியடித்தது. நிஸ்ஸங்க அழகேஸ்வரரின் செயற்பாடுகள் காரணமாக கம்பளை இராச தானி பலமடைந்தது. ஆயினும் பிற்காலத்தில் அழகேஸ்வர குடும்பத்தினரிடையே கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றது.

கம்பளைக் காலத்தின் இறுதிப்பகுதியில் சீன நாட்டு ஆக்கிரமிப்பொன்று இலங்கைமீது மேற்கொள்ளப்பட்டது. சீனாவில் யுங்லோ எனும் பேரரசனால் அனுப்பப்பட்ட செங்ஹோ எனும் தளபதி 1405, 1409, 1411 ஆகிய வருடங்களில் இலங்கை வந்துள்ளார். அவ்வாறு கி.பி. 1409 ஆம் ஆண்டு வருகை தந்தபோது ரைகமவிலிருந்த ஆட்சியாளனான வீர அழகேஸ்வர என்பவன் சீனத் தளபதியை முறைப்படி வரவேற்கத் தவறிவிட்டான். என்றாலும் செங்ஹோ தான் கொண்டுவந்த காணிக்கைகளைத் தேவேந்திர

முனை ஆலயத்துக்கு வழங்கிய பின்னர் சீனம், பாரசீக, தமிழ் ஆகிய மும்மொழிக்கல்வெட்டையும் பொறித்துவிட்டு சீனாவுக்குச் சென்றான். இக்கல்வெட்டு காலி மும்மொழிக் கல்வெட்டு எனப் படுகின்றது. மீண்டும் கி.பி. 1411 ஆம் ஆண்டு பாரிய படை யொன்றுடன் இலங்கை வந்த செங் ஹோ தளபதி வீர அழகேஸ்வரனுடன் போரிட்டு அவனையும் இன்னும் சிலரையும் கைதிகளாகச் சீனாவுக்குக் கொண்டு சென்றான்.

கம்பளைக் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட கட்டடங்கள் சிலவற்றை இன்றும் காணமுடிகின்றது. அவற்றுள் நான்காம் புவனேகபாகு மன்னனால் அமைக்கப்பட்ட லங்காநிலக விகாரையும் கடலா தெனிய விகாரையும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

7.4.5. கோட்டை இராசதானி

கம்பளைக் காலத்தில் நிஸ்ஸங்க அழகேஸ்வர எனும் அமைச்சர் ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனபுரவில் பலம் வாய்ந்த கோட்டை ஒன்றை அமைத்ததாக ஏற்கனவே அறிந்துள்ளீர்கள்.

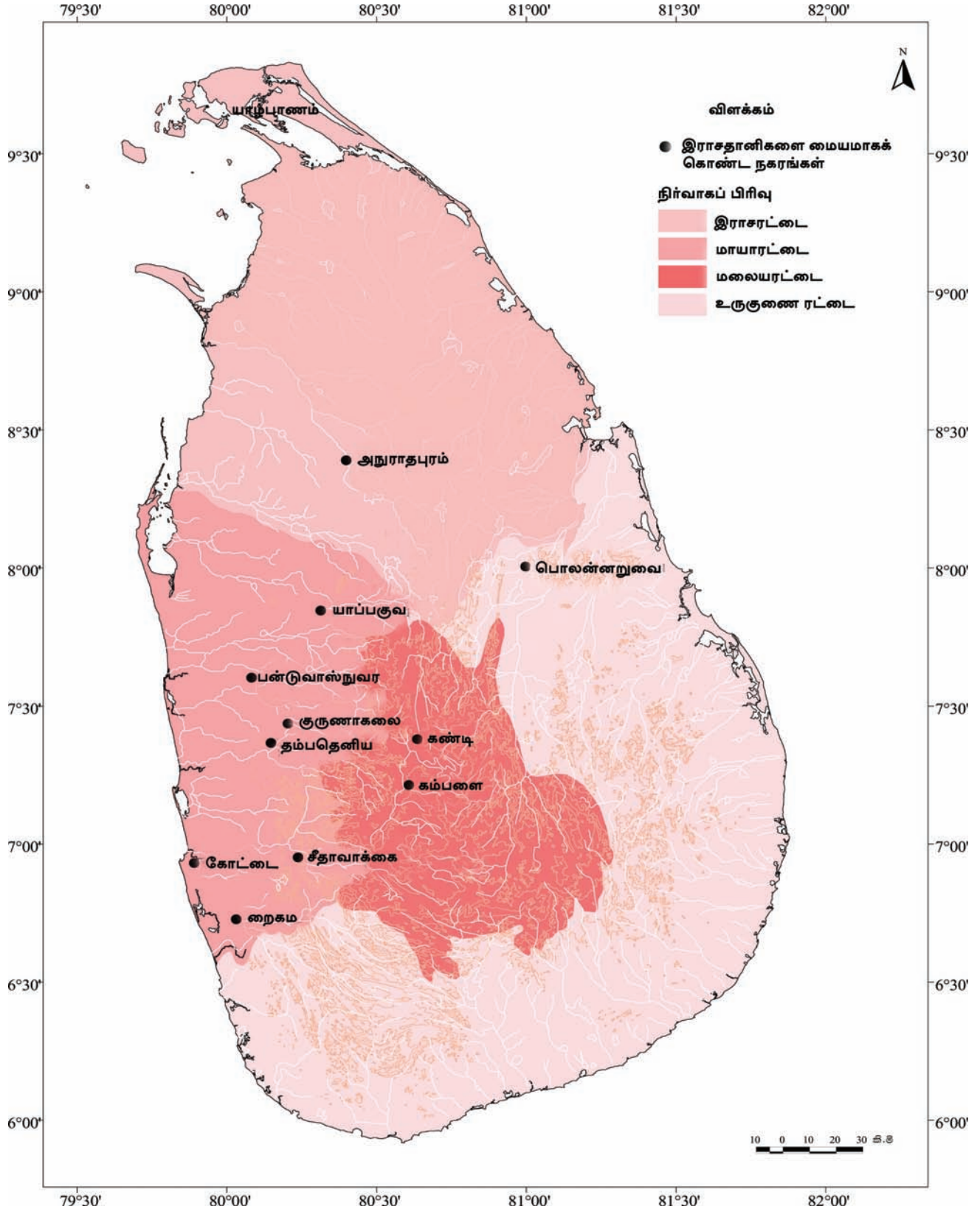
அக்கோட்டையை நாட்டின் தலைநகராகமாற்றியது ஆறாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனாவான். அவனது தந்தையின் பெயர் ஜயமஹலே, தாயின் பெயர் சுனேத்ரா தேவி என்பதாகும். கம்பளைக் காலத்தின் இறுதிப் பகுதியில் இடம்பெற்ற எதிரிகளின் செயற்பாடு காரணமாக பராக்கிரமபாகு இளவரசன் தலைமறைவாக வளரவேண்டிய சூழ்நிலை காணப்பட்டது. அச்சமயத்தில் வீதாகம மஹா ஸ்தவீர எனும் பௌத்த பிக்குவினால் இளவரசனுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டது. அத்தேரரின் அனுசரணையுடன் கி.பி. 1412 ஆம் ஆண்டு பராக்கிரமபாகு இளவரசன் ரைகமையின் ஆட்சியாளன் ஆனான். மூன்றாண்டுகளின் பின்னர் மன்னன் சிறந்த பாதுகாப்பான இடமாகத் திகழ்ந்த கோட்டையைத் தலைநகராகத் தெரிவுசெய்து 1415 ஆம் ஆண்டு முடி சூட்டு விழாவை நடத்தினான். அன்றிலிருந்து 1467 ஆம் ஆண்டு வரையில் இம்மன்னன் இலங்கையை ஆட்சிபுரிந்தான். ஆறாம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் ஆற்றிய சேவைகளுள் முக்கியமானவை வருமாறு:

- வன்னிப் பிரதேசத்தை கோட்டை இராச சியத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தமை.

- சப்புமல் குமாரனின் தலைமையில் படையனுப்பி யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை வெற்றி கொண்டமை.
- மலைநாட்டுப் பிரதேச ஆட்சியாளனான ஜோதிய என்பவனின் கிளர்ச்சியை அம்புலுகல குமாரன் மூலம் அடக்கியமை.
- முழு நாட்டையும் கோட்டை இராச தானியின்கீழ் ஒன்றுபடுத்திப் பொருளாதார ரீதியில் நாட்டை வளப்படுத்தியமை.
- நாட்டின் கல்வி மற்றும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாரிய சேவையாற்றியமை.

ஆறாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின் பின்னர் ஆட்சி பீடமேறுவதற்கு அவனுக்கு ஒரு மகனில்லாத காரணத்தினால் 1467 இல் மன்னனின் மறைவையடுத்து மன்னனின் மகளான உலகுடைய தேவியின் மகனான ஜயபாகு ஆட்சி பீடமேற்றப்பட்டான். அவனது ஆட்சிக்காலம் மிகக் குறுகியதாக அமைந்தது. ஏனெனில் யாழ்ப்பாண ஆட்சியாளனாக ஆறாம் பராக்கிரம பாகுவால் அமர்த்தப்பட்ட சப்புமல் குமாரன் படையெடுத்து வந்து ஜயபாகுவை கொலை செய்துவிட்டு ஆறாம் புவனேகபாகு எனும் பெயரில் ஆட்சி பீடமேறினான். அவனது ஆட்சியின் ஆரம்பத்திலே பஸ்துன் கோறளைப் பகுதியில் சிங்களக் கிளர்ச்சி அல்லது சிங்கள சங்கய எனும் அரசனுக்கு எதிரான அரசியல் கிளர்ச்சி ஒன்று இடம்பெற்றது. இக்கிளர்ச்சியை மன்னனின் சகோதரனான அம்புலுகல குமாரன் வெற்றிகரமாக முறியடித்தான். கைதுசெய்யப்பட்ட கெகுந்தல ஸ்ரீ வர்தன பதிராஜ உள்ளிட்ட கிளர்ச்சித் தலைவர்களுக்கு மன்னன் மன்னிப்பு வழங்கினான். இந்த அபயமளிக்கப்பட்ட சம்பவம் கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அது தெடிகம கல்வெட்டு எனப்படும்.

ஆறாம் புவனேகபாகு மன்னனின் மறைவையடுத்து அவனது மகனான பண்டித பராக்கிரமபாகு ஆட்சி பீடமேறினான். ஏழாம் பராக்கிரமபாகு என்றழைக்கப்பட்ட அவனது ஆட்சிக் காலமும் மிகக் குறுகியதாகும். ஏனெனில் அச்சமயம் நான்கு கோறளைப் பகுதியின் நிர்வாகியாக இருந்த அம்புலுகல குமாரன், ஏழாம் பராக்கிரமபாகுவை பதவி நீக்கிவிட்டு எட்டாம் வீரபராக்கிரமபாகு

எனும் பெயரில் கோட்டை மன்னனாக கி.பி. 1490 இல் முடிசூடினான். இம்மன்னனின் ஆட்சிக் காலமான கி.பி.1505 ஆம் ஆண்டிலே போர்த்துகேயர் இலங்கை வந்தனர்.

7.4.6 யாழ்ப்பாணமும் வன்னியர்களும்

கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் இராசரட்டை நாகரிகம் வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர் யாழ்ப்பாண பிரதேசத் தில் உருவான நிர்வாக அலகு யாழ்ப்பாண இராசதானி எனப்பட்டது. இவ்விராச்சியத்தின் ஆரம்பம், வரலாறு என்பவற்றை அறிவதற்கான அக்காலப்பகுதிக்குரிய மூலாதாரங்கள் இல்லை. எனினும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, செகராச சேகர மாலை எனும் தமிழ் நூல்களும் தகவலறிவ தற்குத் துணை புரிகின்றன.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் முதல் மன்னனாக விஜய கூழங்கை எனும் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி கருதப்படுகின்றான். அவனது ஆட்சியில் இருந்து போர்த்துகேயர் வரும் வரையில் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்த குலசேகரன், விக்ரமன், வரோதயன், மார்த்தாண்டன் முதலிய பன்னிரண்டு அரசர்கள் பற்றி யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்னும் நூல் விபரிக்கின்றது. இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்த அரசர்கள் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் என்றே அழைக்கப்பட்டனர். கி.பி. 1344 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு இபின் பதாதா வருகை தந்தபோது ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஓரளவு பலம் பொருந்திய ஆட்சியை நடத்தியமை தெரிய வருகின்றது. கம்பளை இராசதானிக் காலத்தில் அப்பகுதியில் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கப்பம் அறவிடப்பட்டமை இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகும். இவ்வாறு கம்பளை இராசதானிக் காலத்தில் கப்பம் கருதி அறவிட்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் அதிகாரிகளை நிஸ்ஸங்க அழகேஸ்வர எனும் அமைச்சர் எதிர்ப்பதற்கு மேற்கொண்ட நடவடிக்கை பற்றி ஏற்கனவே அறிந்தோம். கோட்டை இராசதானிக் காலத்தில் ஆறாம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் சப்புமல் குமாரனின் மூலம் யாழ்ப்பாணத்தை கோட்டை இராசதானியின் கீழ்க் கொண்டு வந்தான். ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் கோட்டை இராசதானியிடமிருந்து விலகியது. அதிலிருந்து போர்த்துகேயர் யாழ்ப்பாணத்தை கைப்பற்றியது வரையிலான விபரங்களை பத்தாம் அத்தியாயத்தில் கற்கலாம்.

வன்னியர்.

இராசரட்டை நாகரிகம் வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர் இலங்கையின் வடமத்திய, கிழக்கு, வடமேல் மாகாணங்களில் சனத்தொகை குறைவான பிரதே சங்களில் வன்னி எனப்படும் சிறிய ஆட்சி அலகுகள் தோன்றின. அவற்றின் தலைவர்கள் வன்னியர் எனப்பட்டனர். பூஜாவலிய எனும் நூலின்படி தம்பதெனிய இராசதானியை உருவாக்கிய மூன்றாம் விஜயபாகு மன்னன் ஆரம்பத்தில் வன்னித் தலைவனாக செயற்பட்ட வன் ஆவான். கோட்டை இராசதானியில் ஆறாம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் ஆட்சிபீடமேறியபோது இவ்வாறான பதினெட்டு வன்னிகள் காணப் பட்டதாக அக்காலப் பகுதிக்குரிய மூலாதாரங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. மத்திய இராச தானிகள் பலவீனமடைந்த சந்தர்ப்பங்களில் வன்னியர்கள் சுதந்திரமாகச் செயற்பட்டுள்ளனர். ஆயினும் இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு, ஆறாம் பராக்கிரமபாகு மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் வன்னியர் எனும் பிரதேச ஆட்சியாளர்கள் மத்திய அரசுக்குக் கீழ்ப்படிந்தனர். கண்டி அரசு நிலவிய காலப்பகுதியில் கிழக்குப் பிரதேசத்தில் வன்னியர்கள் இருந்ததாகத் தகவல்கள் கிடைத் துள்ளன. ஆயினும் அவர்கள் கண்டிய அரசனின் அதிகாரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தனர்.

7.5.1. பொருளாதார அமைப்பு

உலர் வலய நீர்வள நாகரிகம் வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர் ஈரவலயம் நோக்கிப் புலம்பெயர்ந்த மக்கள் புதிய புவியியல் அமைப்பிற்கு இசை வாக்கம் அடைய நேரிட்டது. மலைப்பாங்கான பிரதேசங்களில் தலைநகரங்கள் உருவானமையும் தலைநகரங்கள் நீண்டகாலம் ஓரிடத்தில் நின்று நிலைக்காமையும் இக்காலப்பகுதியின் விஷேட பண்புகளாகும். ஈரவலயம் அதிக மழைவீழ்ச்சி யைப் பெற்றமையால் அங்கு குளங்கள் கட்டி நீர்ப்பாசனம் செய்யவேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை. விவசாயத்திற்கு மழைநீரையே பயன்படுத்தினர். இக்காலப் பகுதியிலும் மக்களின் சீவானோபாயமாக விவசாயமே திகழ்ந்தது. அதிலும் நெல் பிரதான பயிராக இடம்பெற்றது. நீர்ப் பற்றாக்குறையான பகுதிகளில் சேனைப்

பயிர்ச் செய்கையும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. படிப் படியாக அம்மக்கள் வர்த்தகப் பொருளாதார முறைக்குப் பழக்கப்பட்டனர். உணவுக்காக பயிரிடப்பட்ட பயிர்ச் செய்கைகளின் மேலதிக விளைச்சலை அவர்கள் விற்பனை செய்தனர். அதற்குக் காரணம் இலங்கை வெளிநாடுகளுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட வர்த்தகத் தொடர்புகளின் வளர்ச்சியும் அதன் தாக்கமும் ஆகும்.

ஈரவலயக் காடுகளில் இயற்கையாக வளர்ந்த கறுவா இக்காலப்பகுதியில் வெளிநாட்டு வர்த்தகப் பயிராக மாறியது. பாக்கு, மிளகு, ஏலம், சாதிக்காய் முதலிய பயிர்களின் மேலதிக விளைச்சலும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. முத்து, மாணிக்கம், யானை, யானைத் தந்தம் முதலிய வர்த்தகப் பொருள்களும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன.

இந்தியா, அரேபியா, சீனா, பாரசீகம், எகிப்து முதலிய நாடுகளுடன் இலங்கை வர்த்தகத் தொடர்புகளை மேற்கொண்டு வந்தது. வெளி நாட்டு வர்த்தகம் முழுமையாக அரசனின் தனி அதிகாரத்தின் கீழே காணப்பட்டது.

அக்காலப் பகுதியில் இலங்கையில் நிலவிய சிறப்பான வெளிநாட்டு வர்த்தகம் பற்றி இலக்கிய மூலாதாரங்கள், தொல்பொருள் மூலாதாரங்கள் போலவே தேசசஞ்சாரிகளின் அறிக்கைகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளன. சீனாவில் இருந்து இலங்கைக் குப் பீங்கான் பொருள்கள் இறக்குமதி செய்யப் பட்டமைக்கு தெடிகம பிரதேசத்தில் கிடைக்கப் பெற்ற தொல்பொருட்கள் சான்று பகிர்கின்றன. இலங்கையின் மேற்குக் கரையின் கப்பல் துறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளமான வெளிநாட்டு வர்த்தகம் நிலவியதாக கி.பி. 1344 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்த இபின் பதுதா எனும் முஸ்லிம் தேசசஞ்சாரியின் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

7.5.2. சமயம்

இரண்டாம் நகரமயமாக்கத்தின்போதும் பிரதான சமயமாக பௌத்தமே விளங்கியதுடன் அது மேலும் வளர்ச்சி கண்டது. தம்பதெனிய முதல் கோட்டை காலம் வரை தலதா மாளிகை மற்றும் விகாரைகளை அமைப்பதில் மன்னர்கள் ஆர்வம் காட்டியுள்ளனர். அதே போன்று இக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த அரசர்கள் தெய்வங்

கள் மீதும் நம்பிக்கை வைத்து செயற்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. விஷ்ணு, விபீஷணன், முருகன், சமன் முதலிய தெய்வங்களுக்கான வழிபாடுகள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளதுடன் கோயில்களும் கட்டப்பட்டமையையும் காண முடிகின்றது. இக்காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்ட துாது காவியங்களில் விஷ்ணு, விபீஷணன் எனும் தெய்வங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

கி.பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஸ்ரீ ஜயவர் தனபுரத்திற்கு அண்மையில் சிவாலயம் இருந்தமைக்கான தரவுகள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்து சமயத்தவர்களுக்காக அது அமைக்கப்பட்டிருந்ததாக நம்பப்படுகின்றது. சிலாபத்தில் காணப்படும் முன்னேஸ்வரம் கோயில் அக்காலப் பகுதிக்குரிய இந்து சமய வழிபாட்டுத்தலமாகும்.

வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த முஸ்லிம்களும் தாம் வாழ்ந்த கரையோரத் துறைமுக நகரங்களுக்கு அருகே சமய வழிபாட்டுக்கான பள்ளிவாசல்களை அமைத்திருந்தனர்.

7.5.3. கலைகளும் கட்டட நிர்மாணங்களும்.

யாப்பகுவ முதல் கோட்டை இராசதானி காலப்பகுதி வரை உருவான நகரங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கட்டட நிர்மாணங்களை இன்றும் நாம் காண முடிகின்றது. இக்கட்டட நிர்மாணங்களில் தென்னிந்திய செல்வாக்குப் பிரதிபலிப்பது விசேட பண்பாகும்.

யாப்பகுவ கோட்டைக்குரிய படிவரிசை மற்றும் தூண்களில் பாண்டிய மற்றும் கம்பூச்சிய கலைப்பாரம்பரியப் பண்புகளைத் தெளிவாகக் காணலாம். புத்த சிலைமனைகளுடன் இணைந்ததாக கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளமையும் இக்காலப்பகுதியில் காணப்படுகின்றது.

கடலாதெனிய சிலைமனையுடன் இணைந்ததாக விஷ்ணு கோயிலொன்று அமைக்கப்பட்டிருப்பது இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும். லங்காநிலக சிலைமனையுடன் இணைந்தவகையில் இது போன்ற கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு புத்த சிலை மனைகளுடன் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டமைக்கான காரணம் இந்து மற்றும் மகாயான சமயங்களின் செல்வாக்காகும்.

கம்பளைக் காலத்தில் மூன்றாம் விக்கிரமபாகு மன்னனால் அமைக்கப்பட்ட அம்பக்க தேவாலயம் ஒரு முருகன் கோயிலாகும். அது கலைப் பெறுமதிமிக்க மரச் செதுக்கலுக்குப் பெயர் பெற்ற தலமாகும். அதன் மரத்தூண்களும் கூரையும் பல்வேறு செதுக்கல் கலைகளையும் கொண்டு திகழ்கின்றது.

இரண்டாம் நகரமயமாக்கலின்போது மொழி, இலக்கியம் என்பவற்றில் பாரிய வளர்ச்சி ஏற்பட்டமைக்கான ஆதாரங்கள் அதிகளவில் காணப்படுகின்றன. இக்காலப்பகுதியில் பொது மக்களிலும் பௌத்த பிக்குகளிலும் கல்வி கற்ற பண்டிதர்கள் பலர் காணப்பட்டமை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான காரணமாக அமைந்தது.

தம்பதெனியாவில் இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின் காலத்தில் அதிகளவிலான நூல்கள் எழுதப்பட்டன. "கலிகால சாகித்ய பண்டித" என்ற பட்டப் பெயரைக் கொண்ட இம் மன்னனும் சில நூல்களை எழுதியுள்ளான். சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட மகா காவியமான "கவிசிலுமின்" இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனால் எழுதப்பட்டதாகும். தர்மசேன தேரர் எழுதிய சத்தர்மரத்னாவலிய, மயுரபாத பிரிவெனா அதிபரான புத்த புத்திர தேரர் எழுதிய பூஜாவலிய என்பனவும் தம்பதெனிய காலத்தில் எழுதப்பட்ட சிறந்த உரைநடை நூல்களாகும். சிங்கள இலக்கணம் பற்றி எழுதப்பட்ட சித்த சங்கராவ காவிய இலக்கண விதிகள் பற்றி எழுதப்பட்ட "எழுசதஸ் லகுண" எனும் நூலும் இக்காலப்பகுதிக்குரியதாகும்.

பௌத்த பிக்குகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்க நெறிக் கோவையான தம்பதெனியா "கதிகாவத்த" மற்றும் இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின் தினசரி நடவடிக்கைகளை உள்ளடக்கிய "கந்தவுறு சிரித்த" எனும் நூலும் புத்த புத்திர தேரர் எழுதிய "யோகாத்தவய" எனும் பாளி மொழியில் எழுதப்பட்ட சில நூல்களும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. விசுத்திமார்க்க சன்னய, சமந்த கூட வர்ணணை, ரசவாஹினி, சார சங்கிரஹய, போசஜ்ஜ மஞ்சசா எனும் வைத்திய நூல், ஹத்தவனகல்ல விகாரை வம்சம், தூப வம்சம் என்பன பாளி மொழி நூல்களாகும்.

குருணாகலைக் காலப்பகுதியில் சிங்கள உரை நடை இலக்கியம் மேலும் வளர்ச்சி கண்டது. பன்சிய பனஸ் ஜாதகய (550 ஜாதகக் கதைகள்) சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளமை, தலதா சிரித, தலதா பூஜாவலிய, சிங்கள போதிவம்சம் என்பன இக்காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்ட சிறந்த நூல்களாகும்.

கம்பளைக் காலத்தில் சந்தேசய எனப்படும் தூது காவியங்கள் எழுதப்பட்டன. மயுர சந்தேசய, திசர சந்தேசய என்பன மிகப்பழைய தூது காவியங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. பாரமீ சதகய, ஜினபோதாவலி, பாலாவதார எனும் பாளி மொழி நூல்களும் சத்தர் மாலங்காரய எனும் சிங்கள நூலும் இக்காலத்தில் எழுதப்பட்டவையாகும்.

சிங்கள இலக்கியத்தின் பொற்காலமாகக் கோட்டைக் காலம் திகழ்கின்றது. ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சிக் காலம் இலக்கியத்திற்கு அருந் தொண்டாற்றப்பட்ட காலமாகும். அம்மன்னன் சிறந்த ஆட்சியாளனாகத் திகழ்ந்தது போலவே சிறந்த கல்விமானாகவும் விளங்கினான். மன்னனைத் தவிர அக்காலப் பகுதியில் இன்னும் பல பண்டிதர்களும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர்.

தொட்டகமுவ ஸ்ரீ ராகுல தேரர், காரகல வனரத்ன தேரர், இறுகல் குலதிலக பிரிவெனா தேரர் அவ்வாறான பண்டிதர்களாவர். பெரகும்பாசிரித்த, காவிய சேகரய, புதுகுணாலங்காரய, லோவட சங்கராவ, குத்தில காவியம் எனும் நூல்களும் ஹங்ச சந்தேசய, பரவி சந்தேசய, செலலிஹினி சந்தேசய முதலிய தூது காவியங்களும் மேற்படி பண்டிதர்களால் எழுதப்பட்டவையாகும்.

பக்தி இலக்கியம், போர் இலக்கியம், புகழ் காவியம், போதனா காவியம் விளக்கவுரை நூல்கள் எனும் அடிப்படையில் இலக்கியம் பல்வேறு பண்புகளைக் கொண்டிருந்தமை இக்காலப்பகுதியின் சிறப்பம்சமாகும். இக்காலப் பகுதியில் தமிழ் மொழி நூல்களும் சமஸ்கிருத நூல்களும் எழுதப்பட்டன. சரசோதிமாலை, பக்தி சதகம் என்பன இவற்றுக்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும்.

பௌத்த கல்வி நிலையங்கள் பலவும் கோட்டைக் காலத்தில் தோன்றியுள்ளன. ஆறாம் பராக்கிரம பாகுவின் தாயாரின் நினைவாக பெப்பிலியானே சுனேந்திரா தேவி பிரிவெனா அமைக்கப்பட்டது. காரகல பத்மாவதி பிரிவெனா, வீதாகம கணானந்தா பிரிவெனா முதலிய பௌத்த கல்வி நிலையங்கள் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பங்காற்றியுள்ளன.

முக்கிய விடயங்கள்

1. பண்டைய இலங்கையின் தலைநகரங்கள் இடம்பெயர்வதற்கான பிரதான காரணங்களுள் ஒன்றாய் அமைவது நகர மயமாக்கத்தின் மாற்றமாகும். அவ்வாறு நிகழ்வதற்கு உள்நாட்டு அரசியல் பிரச்சினைகளும் சர்வதேச வர்த்தக வளர்ச்சியும் காரணமாயக அமைந்தன.
2. பண்டைய இலங்கையில் நகரங்களின் தோற்றத்தை முதலாம் நகர மயமாக்கம், இரண்டாம் நகரமயமாக்கம் என்று இரண்டு செயற்பாடுகளின் மூலம் விளக்கலாம். இவ்விரு செயற்பாடுகளின் மூலம் கட்டியெழுப்பப்பட்ட நகரங்களுக்கான திட்டமிடலில் தெளிவான வேறுபாடுகள் தெரிகின்றன.
3. எந்தவொரு நகரமயமாக்கல் செயற்பாட்டையோ நகரங்களை மையமாகக் கொண்டமைந்த செயற்பாடுகளையோ ஒன்றோடு ஒன்று ஒப்பிட முடியாது. அவற்றை அச்செயற்பாடுகள் உருவான சமூக அரசியல் செயற்பாடுகளின் பின்னணியிலேயே நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டியுள்ளது.
4. பொலன்னறுவை இராசதானி வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர் தம்பதெனியா, யாப்பகுவ, குருணாகலை, கம்பளை, கோட்டை என்று சில தலைநகரங்கள் தோன்றின. யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டு யாழ்ப்பாண இராச்சியமும் உருவாகி இருந்தது.
5. கோட்டை இராசதானிக் காலத்தில் கல்வி, இலக்கியத் துறைகளில் பெரும் வளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

செயற்பாடு

இலங்கையில் பண்டைய நகரங்கள் உருவாவதிலும் வீழ்ச்சியடைவதிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ள காரணங்களைக் குறிப்பிடுக.

1. பின்வரும் இடங்களை இலங்கைப் புறவுருவப் படமொன்றில் குறித்துப் பெயரிடுக.

அநுராதபுரம்	கம்பளை
யாப்பஹுவ	கோட்டை
பொலன்னறுவை	குருணாகல்
தம்பதெனிய	